

Desembre 2021

«Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà» (Lc 1,45)

També aquest mes la Paraula de vida ens proposa una benaurança. És l'alegre i inspirada salutació d'una dona, Elisabet, a una altra dona, Maria, que hi ha anat per ajudar-la. Sí, perquè les dues estan esperant un fill i totes dues, profundament creients, han acollit la Paraula de Déu i n'han experimentat el poder generador en la seva pròpia petitesa.

Maria és la primera benaurada de l'evangeli de Lluc, la que experimenta la joia de la intimitat amb Déu. Amb aquesta benaurança, l'evangelista introdueix la reflexió sobre la relació entre la Paraula de Déu anunciada i la fe que l'acull, entre la iniciativa de Déu i la lliure adhesió de la persona.

«Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà»

Maria és la veritable creient en la «promesa feta a Abraham i a la seva descendència per sempre» (cf. Lc 1,55). Està talment buida d'ella mateixa, tant humil i oberta a escoltar la Paraula, que el mateix Verb de Déu pot encarnar-se en el seu si i entrar a la història de la humanitat.

Ningú podrà experimentar la maternitat virginal de Maria, però tots podem imitar la seva confiança en l'amor de Déu. Si l'acollim amb el cor obert, la Paraula amb les seves promeses pot encarnar-se també en nosaltres i fer fecunda la nostra vida de ciutadans, pares i mares, estudiants, treballadors i polítics, joves i grans, sans i malalts.

I si la nostra fe és insegura, com la de Zacaries (cf. Lc 1,5-25; 67-79)? Continuem confiant en la misericòrdia de Déu. Ell no deixarà de cercar-nos, fins que nosaltres descobrirem també la seva fidelitat i el beneïrem.

«Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà»

Als mateixos turons de Terra Santa, però en temps molt més propers als nostres, una altra mare profundament creient ensenyava als seus fills l'art del perdó i del diàleg apresos a l'escola de l'Evangelí. Un petit signe en aquesta terra, bressol de civilitzacions, sempre a la recerca de pau i estabilitat, també entre els fidels de les diverses religions. Explica Margaret: «A nosaltres els seus fills, ofesos per alguna expressió de rebuig d'altres nens veïns nostres, la mare ens va dir: "Convideu aquests nens a casa nostra"; ella mateixa els va donar pa acabat de fer per a les seves famílies. Des de llavors hem construït relacions d'amistat amb aquestes persones»^[1].

També Chiara Lubich ens sosté en aquesta fe valenta: «Maria, després de Jesús, és qui millor i

més perfectament ha sabut dir “sí” a Déu. Aquesta és sobretot la seva santedat i la seva grandesa. I si Jesús és el Verb, la Paraula encarnada, Maria, per la seva fe en la Paraula és la Paraula viscuda, tot i ser una criatura com nosaltres, igual que nosaltres. [...] Creure, per tant, amb Maria, que es compliran totes les promeses presents en la Paraula de Jesús i exposar-nos com Maria, si és necessari, al risc de l'absurd que de vegades la seva Paraula comporta. Grans i petites coses, però sempre meravelloses, succeeixen a qui creu en la Paraula. Es podrien omplir llibres amb els fets que ho demostren. [...] Quan a la vida de cada dia, en llegir les Sagrades Escripures, ens trobem amb la Paraula de Déu, obrim el nostre cor a l'escolta, amb la fe que això que Jesús ens demana i promet es complirà. No trigarem a descobrir [...] que Ell manté les seves promeses»^[2].

«Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà»

En aquest temps de preparació de Nadal, recordem la sorprenent promesa de Jesús de fer-se present entre aquells que acullen i viuen el manament de l'amor recíproc: «On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom —és a dir, en l'amor evangèlic—, jo soc allí enmig d'ells» (Mt 18, 20).

Confiats en aquesta promesa, fem renéixer Jesús també avui, a les nostres cases i als nostres carrers, mitjançant l'acollida recíproca, l'escolta profunda de l'altre, l'abraçada fraterna, com la de Maria i Elisabet.

Letizia Magri

^[1] Cf. *cittanuovatv* – Entrevista a Margaret Karram

^[2] Chiara Lubich, Paraula de vida agost 1999, *Ciudad Nueva* n. 357 (8-9/1999), pg. 28